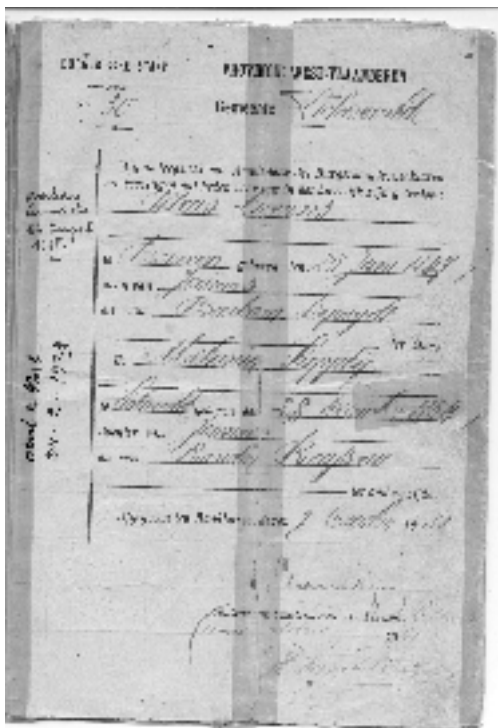

ONZE RUBRIEK VOOR BEGINNERS: DE START THUIS EN BIJ DE FAMILIE

Vooraleer we op stap gaan naar gemeentehuizen, archieven of documentatiecentra van de VVF is het nodig dat we eerst controleren wat er thuis of bij onze familie allemaal te vinden is. Hierbij zal de éne al wat meer geluk hebben dan de andere. Zelf begonnen we ermee toen we 13 jaar oud waren. Zo vonden we uiteraard zeer gemakkelijk bij de grootouders de trouwboekjes terug van hun ouders. Meteen hadden we bijna alle geboorte-, overlijdens- en huwelijksdata van de eerste 15 kwartieren uit onze kwartierstaat. Anders ligt het wanneer men als (vroeg) gepensioneerde start met genealogische opzoekingen. Veelal behoort men dan al tot de oudste generatie of zijn de zo begeerde documenten in vroegere tijden op de “brandstapel” of in een papierslag van de jeugdbeweging terecht gekomen. Niet wanhopen, misschien valt er nog wel iets te vinden bij familieleden.

Wat kunnen we allemaal terugvinden in onze onmiddellijke omgeving? Eerst en vooral zijn er de **geboorte- of doopkaartjes**. Maar ze bevatten dikwijls weinig of onvolledige informatie (1). Ze kunnen later wel nuttig zijn om de publicatie van onze familiegeschiedenis op te smukken.

De **huwelijksaankondigingen** vertellen je, weliswaar soms op een verwarrende manier, wie de ouders van bruid en bruidegom zijn. Je hebt er meteen ook een paar adressen bij. Indien het om verre verwanten gaat, heb je misschien wel wat geluk en wonen die familieleden nog op hetzelfde adres. Het belangrijkste familiedocument rond het huwelijk is echter het **trouwboekje**. Het bevat in de eerste plaats de huwelijksdatum en -plaats, namen van bruid en bruidegom met hun geboorteplaats en -datum, namen van hun ouders. Soms wordt bij de aangifte van hun overlijden op het stadhuis ook hun overlijdensdatum in de rand genoteerd. Ook de datum van het kerkelijk huwelijk kan je er heel vaak in terugvinden. Een boel genealogische informatie dus die je achteraf nog wel dient te controleren voor zover mogelijk. Meestal raak je zo over de fameuze kaap van de laatste 100 jaar. Eén tip willen we echter niet onthouden. Doe niet zoals ondergetekende destijds: probeer niet zelf oude documenten te restaureren met kleefband. Het enige resultaat zijn bruine strepen op de beplakte

stukken. Bij wijze van voorbeeld wat je allemaal kan vinden aan data drukken we hier de eerste bladzijde af van het trouwboekje van de ouders van onze grootmoeder maternel. Alle data blijken na controle te kloppen. o.a. van dit document werden

(1) J. BUYDENS, Enkele bedenkingen over de waarde van doopkaartjes, trouwbrieven en overlijdensberichten in de krant, in *Vlaamse Stam*, 36e jg. (2000), p. 273

de losgekomen delen van de bladzijde opnieuw samengeplakt met kleefband. Je ziet dat het resultaat niet denderend is na 35 jaar.

De **rouwbrieven** en de bidprentjes zal je normaal ook vinden bij je zoektocht naar oude familiepapieren. Geef niet te vlug de moed op. Navraag als jonge knaap bij onze grootmoeder leerde dat er bijna geen bidprentjes of rouwbrieven bewaard waren. Zij was immers gevlucht op het einde van de Eerste Wereldoorlog uit Rumbeke naar Tielt. Na het doorsnuffelen van de "oude koffers" hadden we echter meer dan 200 bidprentjes gevonden van mensen die allen overleden waren in Pittem vóór de jaren 1930... De vorige huurder had dit blijkbaar achtergelaten.

Let wel op bij gebruik van de informatie. Bij een overlijden wordt soms een rouwbrief gebruikt van een eerder overleden broer of zus. Precies die staan op dat vroegere document niet vermeld bij broers en zusters. Het gebeurt dan dat men die er vergeet aan toe te voegen... Ook een familieruzie kan ervoor zorgen dat een deel van de familie niet vermeld werd. Als de rouwbrieven niet al te oud zijn, kunnen de adressen nuttig zijn voor later bezoeken aan familieleden.

Wie wat geluk heeft zal nog heel wat andere familiepapieren vinden: pachtcontracten, koopakten, testamenten, lidkaarten van verenigingen, processtukken, brieven, e.d.m. Ook hier een belangrijke tip: gebruik geen paperclips of nietjes, na enkele jaren roesten die namelijk. Indien je die zaken mag gebruiken en terug moet bezorgen aan de eigenaar(s)-familieleden, neem dan zo vlug mogelijk fotokopies. Stel dit niet uit en bezorg alles eerstdaags terug; zo kweek je vertrouwen voor de toekomst. Het kan immers dat je later diezelfde familieleden nog bepaalde zaken moet vragen.

Een belangrijk onderdeel van het familiearchief vormen de foto's. Hier is een taak weggelegd voor de genealoog. Probeer zo vlug mogelijk zoveel mogelijk personen te identificeren op deze foto's. Wat kan men later aanvangen met familiefoto's waarvan men niet weet wie de personen zijn op die foto... Indien je ook die zaken moet terugbezorgen: hier brengt de computer soelaas. Scan alle foto's in en bezorg ze ook zo vlug mogelijk terug aan de rechtmatige eigenaars (en maak een backup van je gegevens !).

Tenslotte zijn er de familie verhalen. Interview zo veel mogelijk familieleden, ze hebben vast en zeker interessante vertellingen voor een eventuele latere publicatie van de familiegeschiedenis. Er komt een ogenblik dat je dat niet meer kan. Voor sommige van die verhalen zal je zelfs later (ten dele) de bewijzen van hun echtheid vinden. Dat was alvast onze ervaring die we een volgende maal willen meedelen.

Wilfried Devoldere